

Pr. Viorel Chircă

URCUȘ
ÎN LUMINA CRUCII

Texte alese

Prefața:
Prof. Liliana Georgeta Lupoai

THEOSIS
2026

EDITURA THEOSIS
www.theosis.ro
E-mail: office@theosis.ro
Tel: 0770 111916

Copyright © Editura Theosis, 2026. Toate
drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIRCĂ, VIOREL

Urcuș în lumina Crucii / pr. Viorel Chircă ; pref.
de prof. Liliana Georgeta Lupoai. - Oradea : Theosis,
2026

ISBN 978-630-6812-02-8

I. Lupoai, Liliana Georgeta (pref.)

2

Redactor: Virgil Baidoc
Tehnoredactor: Paula Cionca

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

Părintele Viorel Chircă s-a născut în data de 14 mai 1955, în comuna Liești, județul Galați, din părinții Fănică și Nedelea, membri ai Oastei Domnului, fiind primul dintre cei șapte copii. Studiile primare și gimnaziale le-a făcut în comuna natală.

La 14 ani, a trăit transformarea înnoitoare a nașterii din nou, printr-o tainică chemare și alegere. A urmat apoi Seminarul Teologic din Buzău, între anii 1970–1975.

În perioada septembrie 1975–iunie 1976, a satisfăcut Stagiul militar. Urmează cursurile Facultății de Teologie, la Institutul Teologic de Grad Universitar din București, pe care le-a absolvit în 1980.

În 20 iunie 1977, l-a întâlnit personal pe fratele Traian Dorz, în stațiunea Covasna, întâlnire care a sudat fericit și definitiv, sufletele celor doi. În august 1980, s-a căsătorit cu tânăra Angela Grădinaru, din Dumbrăveni – Suceava, formând o frumoasă familie, cu doi fii, două fiice și zece nepoți.

În noiembrie 1980, a fost hirotonit preot pe seama parohiei Cudalbi I, a Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos-Galați. Pentru activitatea sa ca preot ostaș, după numai doi ani, a fost mutat disciplinar la parohia Cârломănești. În 1984, doi ofițeri ai Securității, au impus Permanenței Arhiepiscopale, caterisirea părintelui Viorel Chircă, dar la finalul a două ore de discuții, unul dintre ofițeri, a zis: nu-l caterisim, că îl facem erou. În același an, pentru aceeași „vină” de a fi preot ostaș, promovând Oastea Domnului, care era interzisă și ilegală, este deferit Consistoriului Arhiepiscopal din Galați, unde este judecat în trei rânduri, prima dată singur, a doua oară, în prezența

a zece preoți și a treia oară, iarăși singur, fiind pedepsit cu canonicare timp de trei luni, pedeapsă executată la Galați și la Mănăstirea Cocoș, jud. Tulcea. În 1987, a fost transferat, printr-o minune, la parohia Ivești-Galați. În 1998, a fost transferat, tot printr-o minune, în orașul Galați, la parohia Sfinții Gheorghe, Modest și Ecaterina, unde slujește și în prezent.

Timp de nouă ani, din decembrie 1980 până în decembrie 1989, a fost hărțuit și chinuit prin nenumărate anchete la Securitate, la Primărie, la Protoierie, la Arhiepiscopie, pentru singura „vină” de a fi preot ostaș.

CUPRINS

PREFAȚĂ	9
I. CRIZA ȘI DISCERNĂMÂNTUL ÎN COMUNITATEA CREDINȚEI	15
Orientarea sănătoasă – opțiune sau condiție?	16
Adevărul și minciuna	20
Lumina și lipsa ei	23
Încrederea în Domnul	29
Terorism, atentate, războaie – ce atitudine să adopte omul credincios?	32
De ce apar neînțelegeri între credincioși?	35
Plugul nenorocirii și brazda inimii	38
II. MEMORIA DUHOVNICEASCĂ ȘI CONTINUITATEA	41
Părintele Iosif Trifa – Biografie	42
Fratele Traian Dorz și prietenia	52
Să păstrăm cum am primit	57
De ce să mergem la mormintele înaintașilor	62
Marginalii la album	67
III. ANTROPOLOGIE ȘI TEOLOGIE	
A MÂNTUIRII	70
Cuvântul S-a făcut trup	71
Omul și Dumnezeu–Om	75
Petru și Iuda – două căi	78
Sufletul și Crucea	83
Rănile și cununa	86

Întunericul străpuns de Lumină	92
Fântânile cu izvoare vii	99
Iubirea cea adevărată	103
IV. DINAMICA VIEȚII DUHOVNICEȘTI	107
Învierea Domnului, învierea noastră	108
Rugăciunea	111
Meditația și rugăciunea	116
Alergarea și meditația	119
Călătoria și destinația	124
Verticala sfântă și sfințitoare	128
Creșterea și rămânerea în har	133
Salturi luminoase	137
Oastea Domnului – alternativa salvatoare	144
V. MISIUNE, SLUJIRE ȘI RESPONSABILITATE	147
Slujit sau slujitor	148
Misionarismul mirean	151
Trimisul Tatălui și trimișii Fiului	157
Oastea Domnului și duhurile vrăjmașe	163
Reactualizări pe front	170
VI. ICONOMIA DIVINĂ A ISTORIEI	182
Planeta–grădină	183
Istoria – întuneric sau lumină	186
Providența și credința	190
Profeția și împlinirea ei	195
La plinirea vremii	202

VII. CHIPURI ȘI MODELE DE SFINȚENIE	206
Preacurata	207
Sfintele Mironosițe	210
O comoară a sufletului meu	213
VIII. VIAȚA ÎN RIGOAREA EVANGHELIEI	216
Comoara părăsită – Biblia	217
Rigoarea Evangheliei	220
Familia după normele Evangheliei	223
Rolul familiei creștine în societate	227
IX. MĂRTURII EVOCATOARE – CUVÂNTUL CARE RĂMÂNE	233
Părintele poporului român	234
Bobul de grâu care moare	237
O aniversare fericită și îndatorată	240
Cuvânt la numărul jubiliar	244

PREFAȚĂ

Orice demers editorial care reunește texte de densitate duhovnicească, presupune un cadru apercptiv, consonant cu adâncimea scriiturii pe care o precede. Prefața își asumă această funcție, subliniind atenția potrivită abordării unei rostiri a cărei vibrație depășește stratul informativ și îndeamnă la o receptare de substanță.

Cititorul este chemat la un parcurs de interiorizare, susținut de discernământ și de o participare lăuntrică reală.

Înțelesul adânc se lasă întrezărit treptat, cu o discreție cuceritoare, asemenea luminii care străpunge progresiv dar hotărât, prin ochiul de geam, până în ungherele ascunse ale odăiței.

Din acest pronaos al scriiturii, apropierea de text se deschide spre naosul cuvântului inspirat.

Cuvântul se revelează purtător și mediator al unei realități vii, verificate în tensiunea luptei și luminate din interior de lucrarea harului. *Textele alese* care alcătuiesc acest volum poartă pecetea mărturisirii unui Adevăr atemporal, traversând istoria ca reper constant al orientării lăuntrice și oferindu-se ca puncte de sprijin pentru conștiința credinciosului preocupat de mântuirea sufletului.

Cartea **URCUȘ ÎN LUMINA CRUCII** a părintelui Viorel Chircă, se înalță spre ozonul rarefiat al Taborului rostirii, acolo unde cuvântul se schimbă la față în lumină, devenind inspirat.

Titlul concentrează un câmp semantic în care lexicul ascetic și conținutul dogmatic converg într-o unitate densă.

Urcuș desemnează calitatea unei existențe în continuă creștere, condiție esențială a devenirii în Hristos. Este un semnificant care păstrează în sine energia verbului, dar o convertește în ipostază contemplativă, făcând posibilă simultaneitatea dintre mișcare și reflecție.

Din punct de vedere stilistic, **urcuș** funcționează ca un vector ascensional, irupere a tainei spre Sursă. El sugerează direcția, dar nu o proiectează în exterior, ci o concentrează în spațiul ființei. Nu este vorba despre o deplasare în plan fizic sau simbolic exterior, ci despre o elevare duhovnicească, în care verticala devine dimensiunea conștiinței. Astfel, termenul introduce în geografia lăuntrică a sufletului, în care înălțimea nu este altitudine, ci intensitate a trăirii.

Prin lipsa oricărui determinant în poziția inițială, **urcuș** capătă și o valoare de absolutizare semantică. Nu este un **urcuș** particularizat, ci urcușul ca mod de a fi, ca paradigmă a devenirii. Această deschidere îi permite să funcționeze ca nucleu generator de sens pentru întregul titlu, iradiind semantic, asupra celorlalte componente.

Prepoziția **în** indică situarea lăuntrică, participarea efectivă la mediul în care această devenire se desfășoară.

Sintagma **lumina Crucii** fixează centrul teologic al titlului, exprimând o antinomie constitutivă experienței creștine. Crucea și lumina sunt reunite în relație de consubstanțialitate, în care dimensiunea jertfelnică și cea revelatorie se susțin reciproc.

Lumina se manifestă ca energie intrinsecă a Crucii, ca energie necreată, împărtășită în măsura participării reale

la experiența pe care aceasta o desemnează. Urcușul își are originea în această participare și înaintează pe măsura interiorizării ei. Devenirea duhovnicească dobândește consistență ontologică printr-o lucrare în care jertfa și luminarea se implică reciproc, susținând parcursul transfigurării.

O asemenea scriitură își are originea într-o matrice formatoare concretă. Oastea Domnului este spațiul originar al nașterii din nou al părintelui, al devenirii sale duhovnicești și al creșterii în har, în interiorul unei fidelități asumate și verificate. Trăirea credinței se articulează comunitar, în conștiința de front, în solidaritatea luptei și în responsabilitatea transmiterii.

Această matrice poartă în sine anvergura unei lupte continue. Oastea se definește ca loc al formării și, totodată, ca linie de rezistență într-un front deschis. Autorul își asumă această apartenență încă din tinerețe, intrând într-un orizont existențial pe care îl traversează integral, interiorizându-i exigențele și trăindu-i rănilile.

Portretul autorului se conturează în registrul unei maturizări limpezite în timp, într-o sensibilitate duhovnicească integrală, într-un echilibru caracterial structural și structurat în care rigoarea și discernământul sunt unite într-o discreție lucrătoare. Riguros cu sine și deopotrivă exigent în ceea ce privește Evanghelia, părintele Viorel Chircă concentrează în rostiri cu simț și sevă patristică, trăiri de adâncime, având capacitatea de a esențializa Adevărul cu deplină acuratețe și forță de expunere. Se distinge o tăcere roditoare, căci arhitectura scriiturii, este nu una a cuvântului cât a tăcerii potențate în cuvinte și

între cuvinte. Din această densitate lăuntrică, cuvântul dobândește autoritate, fără să o fi urmărit.

Textele reunite în volum se deschid asemenea unei veritabile *lectio divina*, unde cuvântul se manifestă ca realitate vie, dinamică și lucrătoare, apt să hrănească credința, să inspire viața și să lumineze conștiința. El pătrunde existența și o însoțește în istorie și în comunitate, fiind citit, meditat și asumat, devenind criteriu de discernământ și izvor de înnoire lăuntrică.

Parcursul autorului se integrează într-o continuitate în care generațiile păstrează și transmit aceeași flacără. Filiația i se recunoaște în tensiunea mărturisitoare a scrisului părintelui Iosif Trifa și în izvoarele dorziene, asumate ca memorie și reper orientativ pentru prezent.

În această linie se înscrie cuvântul rostit de părintele Viorel Chircă la ceasul centenar al Oastei Domnului, care concentrează cu o forță de sinteză remarcabilă, conștiința Lucrării ca împlinire a primordialei făgăduințe-profetice, traversând Istoria. Oastea se descoperă ca Lucrare, semn al vremurilor și expresie a Vooii lui Dumnezeu, chemată să adune într-un singur duh pe cei care Îl iubesc pe Hristos, anticipând în tensiune și nădejde, împlinirea unității.

Întregul volum se lasă citit ca o alcătuire în ramă, în care scriitura însăși devine cadru de revelare: din adâncul textului se desprinde treptat chipul autorului, conturat în și prin propria rostire.

Cuvântul dobândește consistența mărturiei, susținută de pilastrii unei încredințări neclintite, asemeni coloanelor din catedralele burgunde.

Limbajul păstrează tensiunea lăuntrică combustie a expresivității, menținându-l în rigoarea care îi conferă limpezime și forță.

Structura volumului urmează logica unei maturizări progresive. Secvența inaugurală fixează câmpul tensiunilor contemporane, acolo unde fragmentările și deformările de sens solicită un discernământ atent și conștiință trează. Parcursul înaintează spre memoria duhovnicească, prin care continuitatea se definește ca participare vie și asumare responsabilă.

Nucleul antropologic și teologic aduce în prim-plan condiția umană în raport cu Dumnezeu, în tensiunea dintre fragilitate și chemare, dintre limită și deschiderea spre împlinire. Crucea se impune ca realitate fundamentală, constitutivă a acestui parcurs, în care suferința și jertfa se înscriu în iconomia mântuirii.

Pe acest fundament cruciform, se desfășoară dinamica vieții duhovnicești, în care mișcarea și statornicia se susțin reciproc. Alergarea și meditația, călătoria și împlinirea, creșterea și rămânerea în har conturează o devenire coerentă, în care existența își regăsește verticala și unitatea interioară.

Dimensiunea misionară extinde această devenire în comunitatea frățească, în care Lucrarea se împlinește ca mărturie, chemare și slujire. Perspectiva se deschide spre desfășurarea providențială a istoriei, sub semnul căreia împlinirea profetică conferă timpului consistență și ridică existența dincolo de imediat.

Axiologia mariologică, evocată cu finețe în cuprinsul cărții, se află în consonanță cu referențialul dorzian al

Minunii și Tainei, prelungind aceeași viziune asupra Maicii Domnului ca reper de curăție, ascultare și deschidere către Lucrarea harului. Chipul ei este sugerat ca arhetip al feminității, etalon al smereniei desăvârșite, oferind criterii vii de orientare și întruchipând pedagogia tăcută a împlinirii.

Cititorul este chemat să-și asume propriul urcuș, purtând în sine *Lumina* care izvorăște din Cruce și care, odată primită, devine direcție, putere și sens.

Prof. Liliana Georgeta Lupoai

**I. CRIZA ȘI
DISCERNĂMÂNTUL ÎN
COMUNITATEA CREDINȚEI**

ORIENTAREA SĂNĂTOASĂ

Opțiune sau condiție?

In călătoria spre Cer nu putem merge oricum. Domnul are o singură Cale, care duce la Cer; diavolul are mai multe, care însă duc la pierzare, dar poate înșela prin anumite indicatoare să se creadă că ele duc la Cer. El știe să influențeze subtil pentru a crea confuzie în vederea unei orientări greșite, cu scopul de a dirija spre prăpastie, în așa fel încât omul să nu-și dea seama că merge greșit, ba încă dându-i impresia sau chiar încredințarea că se află pe drumul cel bun.

Calea Domnului este îngustă (Matei 7, 14), uneori cu răscruci și primejdii, ca o vâslire printre fiorduri. Diavolul pândește de peste tot. Cum poți merge, răzbătând cu bine, până la capăt? Răspunsul la această întrebare cuprinde în sine două cerințe: *nașterea din nou și călăuzirea Duhului Sfânt*.

Prin nașterea de Sus, devenim făpturi noi, așezate pe Calea Luminii și întărite cu harul de a putea merge pe ea. Avem nevoie mereu să ne hrănim cu Sfântul Cuvânt pentru a crește, să ne rugăm pentru a ne păstra curați și să ne menținem părtășia cu Domnul și cu frățietatea, pentru a rămâne vii și biruitori.

Păstrându-ne cugetul curat și inima smerită, avem călăuzirea Duhului Sfânt în toată munca și lupta mântuirii.

Fără naștere din nou nu putem deveni oameni duhovnicești și viitori cetățeni ai Patriei cerești. Fără călăuzirea Duhului Sfânt nu putem răzbate în lupta de aici prin toate

hățișurile și cursele vrăjmașului- satana și nu putem lucra în lumină și cu rod. Duhul Sfânt ne dă lumina, călăuzirea și orientarea sănătoasă în toată lupta și munca sfântă a mântuirii, pentru noi și pentru alții.

Pentru noi, ostașii Domnului, e de neapărată trebuință citirea cărților părintelui Iosif și ale fratelui Traian, alături de Sfânta Scriptură, atât pentru a ne hrăni și a ne întări duhovnicește, cât mai ales pentru a dobândi orientarea sănătoasă în lupta și munca specifică ostășiei noastre.

Fără o orientare sănătoasă, poți înțelege greșit Cuvântul Domnului, te poți abate de la Calea Lui, îți este imposibil să discerzi între Duhul Domnului și duhurile străine, prefăcute și viclene; poți percepe greșit Voia Domnului, ajungând chiar să zici binelui rău și răului bine.

Orientarea sănătoasă pe care o dă Duhul Sfânt prin călăuzirea Sa, nu poate fi o opțiune, pentru că lupta este permanentă. Nu avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt doar din când în când, ca să putem opta uneori pentru, alteori neglijând sau împotriva. Orientarea sănătoasă este o condiție a mântuirii. Având orientare sănătoasă știm pe ce Cale mergem, și mai ales, cum: așa cum ne învață și ne cere Evanghelia, așa cum au trăit și au mers spre Cer înaintașii noștri sfinți. Fiind bine orientați prin Adevăr și Lumină, putem îndruma bine pe cei din jurul nostru, și mai ales, pe tinerii care sunt la începutul formării lor duhovnicești. Ce nenorocire pentru o adunare sau pentru întreaga frățietate a Lucrării Domnului, credinciosul sau credincioșii lipsiți de orientarea cea sănătoasă!

Ce înțelegeri confuze, ce îndrumări greșite și ce activism searbăd în lucrul lor! În viața lor, infecție, în jurul

lor, uscăciune. Cât de necesară este orientarea sănătoasă! Absolut necesară! Ce lumină și viziune la cei bine orientați! Ce viață plină de putere și de roade sfinte! Ce îndrumări limpezi, cu ecou în suflete, ușor de primit și de urmat! Ce creștere sănătoasă în ei și în alții! Ce potrivire frumoasă cu mersul înaintașilor! Ce aliniere și înaintare biruitoare cu cei de dinainte pentru cei din urmă!

Cum să străbați răscrucile, dacă îți lipsește orientarea sănătoasă? În confuzie, alegi greșit, îndrumi greșit. Fără o orientare sănătoasă nu poți distinge și nu știi discerne în lupta cu duhurile străine și vrăjmașe. Orice duh vrăjmaș te poate ademeni cu viclesugul lui. Noi avem de luptat mereu cu cele patru duhuri vrăjmașe: duhul formalist, cel sectar, cel politic și cel lumesc. Cei fără o sănătoasă orientare pe Calea Domnului, cad victime, unii duhului formalist, alții celui sectar, alții celui politic și alții celui lumesc. Drama cea mare e că niciunii nu-și dau seama că sunt victime ale vrăjmașului. Slujesc duhului vrăjmaș, crezând că slujesc Domnului. Ce înșelare, ce dureroasă amăgire!

Ce bine văd ochii orientării sănătoase pe cel înșelat de duhul formalist cum lovește cu litera legii; pe cel amăgit de duhul sectar cum răsuțește Cuvântul, disprețuind pe cei duhovnicești și smeriți; pe cel ademenit de duhul politic cum își pierde vremea cu lucruri străine de chemarea lui și cum ajunge să-și murdărească sufletul cu înșelăciunile coruptibile și corupte ale politicii; precum și pe cel căzut în capcana duhului lumesc care devine din ce în ce mai ușuratic și necredincios!

O, Sfântă orientare sănătoasă, ce virtute prețioasă ești! Totdeauna ai fost necesară, dar astăzi de mii de ori mai

mult! În învălmășeala înfricoșătoare de azi, ce aur ceresc sunt frații sănătos orientați, călăuziți de Duhul Domnului, buni îndrumători luminați și luminoși!

Doamne Duhule Sfinte, nu lăsa nici prezentul și, mai ales, viitorul Lucrării Oastei Tale, fără frați bine și sănătos orientați prin cunoașterea Ta, a Adevărului Tău, a soliei încredințate ei! Te rugăm din toată inima și ființa noastră, să ridici tineri sănătoși în credință, curați în trăire și serioși cu mântuirea lor și a altora, ca Lucrarea Ta sfântă și scumpă să propășească spre slava Preasfântului și Veșnicului Tău Nume!

ADEVĂRUL ȘI MINCIUNA

Adevărul este Dumnezeu, iar minciuna, personificarea minciunii este diavolul. De la începutul Creației, minciuna este într-o luptă cruntă cu Adevărul, pentru că diavolul este potrivnicul lui Dumnezeu.

Adevărul este Sfințenia Desăvârșită, minciuna e mizeria de nesuportat. Adevărul e aerul cel mai curat pentru sufletul omului, minciuna e aerul murdar și infect, care îmbolnăvește sufletul, fiind insuportabil și irespirabil pentru sufletul sănătos și curat.

Este bine știut că cei doi părinți duhovnicești ai omului născut din nou, sunt Cuvântul Sfânt și Duhul Sfânt. Amândouă aceste Persoane Dumnezeiești sunt numite Adevăr: Hristos – Cuvântul Adevărului și Duhul Sfânt – Duhul Adevărului. Așadar, cel născut din Dumnezeu e născut din Adevăr. De aceea, Mântuitorul Iisus Hristos i-a spus lui Pilat: *oricine este din adevăr ascultă glasul Meu* (Ioan 18, 37).

După ce ne-am născut din nou, avem nevoie să creștem în Domnul, în cunoașterea Lui, a voii Lui, a tainelor Împărăției Sale. Pentru asta avem nevoie să luptăm mereu cu firea veche răstignită, pentru a da voie Duhului Sfânt să ne sfințească. Altfel, rămânem subdezvoltați, imaturi, superficiali, și dacă ajungem așa, suntem o rușine în Lucrarea Domnului.

Orice credincios adevărat aspiră mereu spre mai Sus, spre intimitatea cu Domnul. Și cu cât urcă mai mult, cu atât trăiește mai fericit și mai smerit părtășia cu El. În Domnul află și trăiește stări de negrăit, pe care i le descoperă și împărtășește Duhul Adevărului.

Iată ce spune fratele Traian despre Duhul Adevărului:

Duhul Adevărului este Inteligența lui Dumnezeu, este Înțelepciunea cea mai înaltă și Lumina cea mai curată, și Ordinea cea mai desăvârșită. Această Înțelepciune pătrunzătoare este cea prin care toate realitățile ne devin străvezii și ne sunt desăvârșit înțelese, cea prin care orice întuneric devine luminos și orice viitor, pătruns, și orice problemă, limpezită, și orice adâncime, depășită, și orice înălțime, ușoară.

Acesta este Duhul Adevărului, care ne deschide orice carte, pentru că El Însuși este Cartea; ne limpezește orice taină, pentru că El Însuși este miezul tuturor tainelor.

Aceasta este lumina lui Dumnezeu pentru ochii cei curați. Și este întunericul lui Dumnezeu de prea multă lumină pentru ochii cei întinați.¹

În lumina Sfințeniei, în oglinda Adevărului Sfânt, cunoaștem cu adevărat cât de hidoasă este minciuna. Trăind în Adevăr, luptăm mereu contra minciunii pentru că minciuna caută să ne învăluie, să ne abată, să ne înșele. Diavolul, care este mincinos și tatăl minciunii (Ioan 8, 44), știe să îmbrace minciuna în alte haine decât ale sale, spre a nu fi cunoscută, pentru a înșela pe cei lesne crezători și pe cei care nu sunt în Adevăr.

Nu sunt decât două stări: cea în Adevăr și cea în minciună. Nu poți fi în amândouă. Dar diavolul amăgește pe cei nesinceri și neserioși, făcându-i să creadă că se poate trăi deodată și în Adevăr și în minciună, amăgindu-se pe ei înșiși și amăgindu-i și pe alții.

„Credinciosul” care, în mod premeditat, spune minciuna și face răul, fără să aibă muștrări de conștiință, este

¹ Traian Dorz, *Eterna Iubire*, Editura Oastea Domnului, 2007, pag 130-131

un om periculos, de care trebuie să ne ferim, pentru că el este în realitate un slujitor al satanei. Repetând răul cu premeditare, ajunge un pervertit și un răzvrătit, despre care Sfânta Scriptură spune lucruri înspăimântătoare: *căci dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți* (Evrei 10, 26-27).

Diavolul se folosește apoi, cu abilitate, de „credinciosul” pervertit, punându-i în mână arma cea mai perfidă și veninoasă, cea a amestecării adevărului cu minciuna. Spune o jumătate de adevăr și o jumătate de minciună, prezentând acest amestec drept adevăr.

Nenorocirea cea mare este că toți cei care nu trăiesc în Adevăr, cad în cursă, se prind în capcană, crezând astfel că e adevăr amestecul minciunii cu adevărul, numind jumătatea de minciună, adevăr.

Să ne temem mereu de o astfel de stare, să ne înspăimânte gândul unei asemenea stări și să luptăm hotărâți pentru rămânerea și creșterea în Adevăr, în Cuvântul Adevărului și în Duhul Adevărului, în care avem biruința, statornicia, viața veșnică.